

คดีหมายเลขดำที่ ๗๒๖/๒๕๕๖
คดีหมายเลขแดงที่ ๕๓๐/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๓๑ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง { บริษัท อาร์เอส อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล บรอดคาสติ้ง
แอนด์ สปอร์ต แมเนจเม้นท์ จำกัด ผู้ฟ้องคดี
สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์
และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๑
คณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์
และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกกฎโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการเป็นตัวแทนการขายโฆษณา ประชาสัมพันธ์ทางสื่อวิทยุและโทรทัศน์ทุกชนิด ประกอบกิจการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาทุกประเภท ทั้งกีฬาภายในและต่างประเทศ ผู้ฟ้องคดีเป็นบริษัทในเครือบริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน) ซึ่งประกอบธุรกิจด้านบันเทิงทุกประเภท และเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรทัศน์ที่ไม่ใช้คลื่นความถี่ ประเภทธุรกิจ ตามประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการอนุญาตการให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๕ อันเป็นการให้บริการระบบโทรทัศน์ดาวเทียม (Satellite TV) มีสถานีโทรทัศน์ ๔ ช่อง คือ ช่อง ๘ ช่องยูชาแนล (You Channel) ช่องสตาร์แม็กซ์ (Starmax) และช่องสบายดีทีวี ผู้ฟ้องคดี ได้รับใบอนุญาตจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ (Federation International de Football Association) ให้เป็นผู้แพร่ภาพและเสียงการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย และได้ทำสัญญากับสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๘ โดยผู้ฟ้องคดีต้องชำระค่าตอบแทนการได้รับสิทธิเป็นมูลค่ามหาศาลเพื่อตอบแทนการได้รับสิทธิในการเผยแพร่การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ปี ค.ศ. ๒๐๑๐ (พ.ศ. ๒๕๕๓) และ ปี ค.ศ. ๒๐๑๔ (พ.ศ. ๒๕๕๗) ต่อมา ประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกร่างประกาศหลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในการบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป ในระหว่างการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แสดงความคิดเห็น และเสนอแนะต่อผู้ถูกฟ้องคดีว่า ข้อ ๓ ของร่างประกาศดังกล่าว ที่กำหนดให้รายการโทรทัศน์แบบถ่ายทอดสดตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวกถือเป็นการให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป เท่านั้น เป็นข้อกำหนดที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้ประกอบการแบบไม่ใช้คลื่นความถี่ และเป็นการเอื้อประโยชน์ต่อผู้ประกอบการแบบใช้คลื่นความถี่ เพราะเป็นการบังคับให้ผู้ประกอบการแบบไม่ใช้คลื่นความถี่ไม่สามารถเผยแพร่ผ่านทางสถานีของตนเองได้และต้องซื้อเวลาการถ่ายทอดจากผู้ประกอบการที่ใช้คลื่นความถี่ แต่ผู้ประกอบการที่ใช้คลื่นความถี่ที่ได้รับสิทธิในการถ่ายทอดสามารถเผยแพร่ผ่านทางสถานีของตนเองได้โดยไม่ต้องซื้อเวลาจากใคร อีกทั้งข้อกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวยังมีผลทำให้ผู้ประกอบการแบบใช้คลื่นความถี่ได้เปรียบผู้ประกอบการแบบไม่ใช้คลื่นความถี่ในการประมูลลิขสิทธิ์การถ่ายทอดจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ประกอบกับรายการโทรทัศน์ตามที่กำหนดไว้ในภาคผนวก มิใช่รายการที่เป็นลิขสิทธิ์ของรัฐ หรือสาธารณสมบัติของแผ่นดิน เป็นการกระทบสิทธิของผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ไม่เคารพต่อกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ผู้ฟ้องคดีได้รับลิขสิทธิ์การถ่ายทอดสดรายการตามข้อกำหนดก่อนประกาศมีผลใช้บังคับ หากต้องปฏิบัติตามข้อบังคับในประกาศดังกล่าว อาจก่อให้เกิดการผิดสัญญาถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงเสนอให้ตัดข้อ ๓ ของร่างประกาศดังกล่าวออก เพื่อให้มีการแข่งขันอย่างเสรี เสมอภาค และเป็นธรรมตามรัฐธรรมนูญ แต่ผู้ถูกฟ้องคดียังคงยืนยันตามร่างประกาศดังกล่าว และได้

ร่วมกันออกประกาศที่พิพาทซึ่งเป็นประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ ซึ่งข้อ ๑ ของประกาศดังกล่าว กำหนดให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖) ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ประกาศที่พิพาท ข้อ ๓ และภาคผนวกลำดับที่ ๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ที่ให้ความคุ้มครองแก่สิทธิในทรัพย์สิน และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ซึ่งไม่อยู่ในข้อยกเว้นที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยอนุญาตให้กระทำได้ เพราะสิทธิในการเผยแพร่การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายเป็นทรัพย์สินของสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ และผู้ฟ้องคดีต้องชำระค่าตอบแทนให้แก่สหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศจำนวนมาก เพื่อให้ได้รับสิทธิในการเผยแพร่การแข่งขันในประเทศไทยแล้วนำมาแสวงหากำไรในกิจการของผู้ฟ้องคดี สิทธิดังกล่าวจึงไม่ใช่ทรัพย์สินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินซึ่งประชาชนทั่วไปมีสิทธิใช้ประโยชน์ร่วมกัน เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ ย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ในการแสวงหาประโยชน์จากการประกอบกิจการได้อย่างเสรีและเป็นธรรม ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีถือเป็นการจำกัดสิทธิ และเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีในการประกอบกิจการดังกล่าว อีกทั้งยังเป็นการเอื้อประโยชน์ให้เฉพาะกลุ่มผู้ประกอบกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ในระบบคลื่นความถี่ ซึ่งมีเพียง ๖ สถานี บริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน) ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นบริษัทในเครือมีสถานีโทรทัศน์ที่ไม่ใช้คลื่นความถี่ (โทรทัศน์ดาวเทียม) อยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเผยแพร่ในสถานีโทรทัศน์ที่ใช้คลื่นความถี่เท่านั้น นอกจากนี้ ประกาศดังกล่าวยังเป็นการสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ และผู้ฟ้องคดีในอันที่จะใช้สิทธิของตนโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือขอผ่อนผันการปฏิบัติตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดี ละเลยเพิกเฉยมิได้พิจารณาการขอผ่อนผันให้แล้วเสร็จภายในเวลาอันควร

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งมีให้นำประกาศที่พิพาทมาใช้บังคับกับการเผยแพร่การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย และให้ยกเลิกประกาศดังกล่าว

ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา และเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๒ มีฐานะเป็นกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติจึงให้เรียกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑๒ ว่าคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ระหว่างพิจารณาผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี โดยขอให้ศาลมีคำสั่งให้งดการบังคับใช้กฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามประกาศคณะกรรมการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๕ มาใช้ในการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายในปี ค.ศ. ๒๐๑๔ หรือ พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งศาลได้พิจารณาแล้วมีคำสั่งยกคำขอ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ในช่วงเดือนมิถุนายน ๒๕๕๕ มีการจัดการแข่งขันชิงแชมป์ฟุตบอลแห่งชาติ ยูโร ๒๐๑๒ มีเอกชนรายหนึ่งเข้าทำการซื้อลิขสิทธิ์การถ่ายทอดสดรายการดังกล่าวในประเทศไทย แม้จะได้มีการถ่ายทอดสดการแข่งขันผ่านทางสถานีโทรทัศน์ที่ใช้คลื่นความถี่ภาคพื้นดินซึ่งให้บริการเป็นการทั่วไปโดยปราศจากข้อจำกัดหรือเงื่อนไขในการเข้าถึงบริการ หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า “ฟรีทีวี” แต่ด้วยข้อจำกัดทางเทคนิคในการออกอากาศเป็นเหตุให้ประชาชนบางส่วนซึ่งรับชมรายการของฟรีทีวีผ่านช่องทางการให้บริการของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์แบบบอกรับสมาชิก ไม่สามารถรับชมการถ่ายทอดสดรายการ ยูโร ๒๐๑๒ และก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายต่อสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำเป็นต้องใช้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการวางหลักเกณฑ์การให้บริการโทรทัศน์เพื่อเป็นหลักประกันให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการโทรทัศน์ในระบบฟรีทีวีได้โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การเผยแพร่กิจการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไป ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ โดยมีหลักการสำคัญให้ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ระบบบอกรับสมาชิกหรือผู้ให้บริการโทรทัศน์แบบอื่นที่ไม่ใช่ฟรีทีวี จะต้องนำพาสัญญาของรายการโทรทัศน์ของฟรีทีวีเพื่อถ่ายทอดและออกอากาศให้ผู้ให้บริการของตน

ได้รับชมรายการที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ฟรีทีวีได้ เสมือนการรับชมรายการของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ฟรีทีวี โดยผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ฟรีทีวีจะต้องไม่กระทำการใดๆ อันเป็นการขัดขวางการที่ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์รายอื่นจะนำพาสัญญาณรายการของฟรีทีวีไปออกอากาศในการให้บริการของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์รายอื่นๆ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ให้มีประสิทธิภาพ คุณภาพ และเป็นธรรมต่อประชาชน รวมถึงการดำเนินการเพื่อเป็นการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของบุคคลยโอกาสซึ่งไม่สามารถเข้าถึงบริการโทรทัศน์ซึ่งเป็นบริการสาธารณะที่จำเป็นได้อย่างเท่าเทียมกับประชาชนอื่นๆ หรือมีอุปสรรคหรือข้อจำกัดที่ก่อให้เกิดภาระเกินสมควรในการเข้าถึงบริการสาธารณะให้ได้รับการคุ้มครองสิทธิเพื่อที่จะสามารถเข้าถึงหรือรับรู้และใช้ประโยชน์จากรายการโทรทัศน์ได้อย่างเสมอภาค และเป็นการทั่วไปปราศจากเงื่อนไขหรืออุปสรรคมากเกินสมควร ตามมาตรา ๒๗ (๖) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงกำหนดให้มีการประกาศหลักเกณฑ์ที่กำหนดให้รายการบางประเภทต้องเป็นรายการที่ประชาชนโดยทั่วไปสามารถเข้าถึงหรือรับชมได้เป็นการทั่วไป ปราศจากข้อกำหนดหรือเงื่อนไขในการเข้าถึงรายการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้พิจารณาออกประกาศที่พิพาทเพื่อเป็นการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่จะเป็นการประกันสิทธิของประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่หลากหลาย โดยการประกันสิทธิขั้นพื้นฐานให้ได้รับชมรายการโทรทัศน์บางรายการที่มีความสำคัญผ่านระบบการให้บริการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปและปราศจากเงื่อนไขหรือข้อจำกัดในการรับชมรายการ โดยได้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสียตามความในมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ประกาศที่พิพาทมีสาระสำคัญเป็นการกำหนดให้การออกอากาศรายการโทรทัศน์ตามที่กำหนดในภาคผนวกแนบท้าย ได้แก่ การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือกีฬาซีเกมส์ การแข่งขันกีฬาสำหรับนักกีฬาคนพิการหรืออาเซียนพาราเกมส์ การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศในทวีปเอเชียหรือเอเชียนเกมส์ การแข่งขันกีฬา

สำหรับนักกีฬาคนพิการเอเชียนพาราเกมส์ การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก การแข่งขันกีฬาสำหรับคนพิการหลายประเภทจากทั่วโลกหรือกีฬาพาราลิมปิกและการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์รายใดไม่ใช่ผู้ที่ให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป ย่อมไม่อาจที่จะนำการถ่ายทอดสดรายการต่าง ๆ ดังที่ระบุในภาคผนวกมาออกอากาศเพื่อให้บริการแก่ผู้ใช้บริการของตนได้ การกำหนดให้มีการถ่ายทอดสดรายการดังกล่าวผ่านการให้บริการของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ประเภทฟรีทีวี ซึ่งผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์แบบบอกรับสมาชิกที่ให้บริการผ่านดาวเทียม หรือผู้ให้บริการโทรทัศน์ประเภทอื่นจะต้องนำพาสัญญาของรายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศทางฟรีทีวี ไปให้บริการแก่ประชาชนผู้ใช้บริการของตนได้รับชมด้วย หากมีการออกอากาศรายการดังที่กำหนดในภาคผนวกของประกาศที่พิพาทแบบถ่ายทอดสดในระบบฟรีทีวีแล้ว ย่อมเป็นที่คาดหมายได้ว่าประชาชนย่อมที่จะรับชมรายการดังกล่าวได้เป็นการทั่วไป โดยไม่ถูกกีดกันหรือเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม

หากผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์รายใดเห็นว่าไม่อาจปฏิบัติตามเงื่อนไขดังที่กำหนดในประกาศที่พิพาทได้ ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์จะต้องปฏิบัติตามข้อ ๔ ของประกาศที่พิพาท โดยยื่นคำขอรับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามประกาศที่พิพาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือ ฉบับลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๕ ขอผ่อนผันการปฏิบัติตามประกาศที่พิพาท โดยอ้างว่าการปฏิบัติตามประกาศที่พิพาทจะส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีผิดสัญญาในข้อตกลงกับสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ และพันธมิตรที่จะเข้าร่วมการถ่ายทอดสด โดยผู้ฟ้องคดีเสนอที่จะถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายจำนวน ๒๒ นัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีจัดส่งข้อตกลงระหว่างผู้ฟ้องคดีกับสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ รวมถึงชี้แจงผลกระทบที่พึงคาดหมายว่าจะเกิดขึ้นหากจะต้องปฏิบัติตามประกาศที่พิพาทโดยไม่มีการผ่อนผัน ซึ่งปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๖ ชี้แจงว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนประกาศที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นเพียงผู้ที่ได้รับลิขสิทธิ์ในการออกอากาศรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายในประเทศไทย โดยมีได้เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโทรทัศน์จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่เป็นผู้ที่จะต้องปฏิบัติตามประกาศที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงบริษัทเอกชนรายหนึ่ง ไม่ได้เป็นผู้ที่รับอนุญาตหรือได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรทัศน์ในประเทศไทยที่จะต้องอยู่ในบังคับของประกาศที่พิพาทแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่เป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อน

เสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากการใช้บังคับของประกาศที่พิพาทและไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลตามในมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประกาศที่พิพาทออกโดยชอบด้วยมาตรา ๒๗ (๖) และ (๒๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ กฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ และมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กล่าวคือ มาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติรับรองให้สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครองขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมถึงมาตรา ๔๓ ได้บัญญัติให้บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีและอย่างเป็นธรรม การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือจำกัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า แม้รัฐธรรมนูญจะบัญญัติรับรองให้สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลได้รับความคุ้มครองและรองรับให้บุคคลมีเสรีภาพที่จะประกอบกิจการหรืออาชีพได้ตามความสมัครใจ หากแต่สิทธิในทรัพย์สินหรือเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือการประกอบอาชีพนั้น หากได้เป็นสิทธิหรือเสรีภาพเด็ดขาดที่จะถูกจำกัดไม่ได้ โดยการจำกัดซึ่งสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำได้อต่อเมื่อมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายกำหนดและเพื่อวัตถุประสงค์ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกประกาศที่พิพาทตามมาตรา ๒๗ (๖) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ และ มาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อกำกับดูแลการประกอบ

กิจการโทรทัศน์ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพและมีความเป็นธรรมต่อผู้ใช้บริการ และเป็นมาตรการทางกฎหมายเพื่อรองรับและประกันสิทธิของประชาชนผู้ใช้บริการทั่วประเทศ ประกาศที่พิพาทแม้จะมีผลเป็นการจำกัดซึ่งสิทธิในลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายรวมถึงเสรีภาพในการประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีก็ตาม หากแต่เป็นการออกประกาศโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม รวมถึงกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ และมีสาระสำคัญ เป็นการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิ ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน ประกาศที่พิพาทดังกล่าวจึงชอบด้วยมาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว และแม้ผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้มีลิขสิทธิ์ ในการแพร่ภาพแพร่เสียง หากแต่การใช้สิทธิยอมเป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยเช่นกัน หากแต่ได้มีผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ประกาศที่พิพาทจึงไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ และมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่า บริษัทในเครือของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ให้บริการโทรทัศน์ ประเภทผ่านดาวเทียม สามารถที่จะให้บริการได้ทั่วถึงและครอบคลุมพื้นที่ต่างๆ แล้วก็ตาม หากแต่การรับชมรายการดังกล่าวผ่านการให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมของบริษัทในเครือ ของผู้ฟ้องคดี ประชาชนจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไข เช่น การสมัครเป็นสมาชิก ซึ่งจะมีลักษณะ เป็นการสร้างเงื่อนไขหรือข้อจำกัดในการเข้าถึงรายการ ประชาชนจำนวนหนึ่งไม่อาจปฏิบัติตาม เงื่อนไขที่ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์กำหนดได้ นอกจากนี้ หากประชาชนผู้ใช้บริการประสงค์ จะใช้บริการของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ในเครือตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างถึง จะต้องมีการจัดซื้อ และติดตั้งกล่องรับสัญญาณโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมตราอักษร “Sun Box”

การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผลของประกาศที่พิพาทเป็นการเอื้อประโยชน์ให้ ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไป สามารถนำรายการดังกล่าวไปถ่ายทอด ออกอากาศโดยไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการประมวลลิขสิทธิ์ซึ่งมีค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาลนั้น ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นเพียงความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและไม่ได้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริง แต่อย่างใด ดังจะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์หลายรายมีหนังสือยืนยันถึงความพร้อม ในการถ่ายทอดสด โดยมีได้ตั้งข้อจำกัดหรือเงื่อนไขอันเกี่ยวเนื่องกับผลประโยชน์ทางพาณิชย์

จากผู้ฟ้องคดี ซึ่งในการประกอบกิจการเช่นว่านี้ ผู้ประกอบการเอกชนที่ได้รับลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาที่เป็นที่นิยมของประชาชน จะมีการติดต่อเพื่อเข้าเป็นผู้สนับสนุนการถ่ายทอดสดรายการดังกล่าวของผู้ผลิตหรือจำหน่ายสินค้า หรือองค์การวิสาหกิจต่างๆ ซึ่งจะมีการจ่ายเงินหรือให้ผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ในการดังกล่าวด้วย การที่ประกาศที่พิพาทกำหนดให้การออกอากาศรายการตามภาคผนวกแนบท้ายประกาศที่พิพาท จะต้องดำเนินการถ่ายทอดสดในบริการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปเท่านั้น จึงมิได้เป็นการเอื้อประโยชน์หรือมีผลให้ผู้ฟ้องคดีหรือผู้ที่ได้รับลิขสิทธิ์ในการแพร่ภาพแพร่เสียงรายการดังกล่าวไม่สามารถเข้าร่วมการประมูลสิทธิในการแพร่ภาพรายการเช่นว่านั้นแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ละเลยการพิจารณาคำร้องขอผ่อนผันการปฏิบัติตามประกาศของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด หากแต่คำร้องของผู้ฟ้องคดีเป็นการกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอยปราศจากเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาว่าการปฏิบัติตามประกาศที่พิพาทจะก่อให้เกิดความเสียหายหรือผลกระทบต่อกรประกอบกิจการของผู้ฟ้องคดีอย่างไร หากแต่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธไม่ดำเนินการจัดส่งเอกสารโดยในท้ายที่สุดผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยื่นคำร้องขอผ่อนผันการปฏิบัติตามประกาศที่พิพาทอีก เนื่องจากได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองแล้ว อันมีลักษณะเป็นการขอถอนคำร้องขอผ่อนผัน

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า ผู้ถูกฟ้องที่ ๒ จะออกประกาศหรือหลักเกณฑ์ใดๆ จะต้องพิจารณาให้รอบคอบถึง (ก) ผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ความเหมาะสมและความสมดุลในประโยชน์สิทธิและหน้าที่ และไม่เป็นการกระทบสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินกว่าเหตุ ต้องระมัดระวังมิให้เป็นการเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการอื่น แต่ประกาศที่พิพาทเป็นการเอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการในระบบคลื่นความถี่ซึ่งปัจจุบันมีเพียง ๖ ช่อง ต่างจากระบบทีวีดาวเทียมซึ่งปัจจุบันมีมากกว่า ๒๐๐ ช่อง (ข) เบื้องหลังของการออกประกาศหรือหลักเกณฑ์ของแต่ละประเทศ รวมทั้งการศึกษาเนื้อหาสาระและรายละเอียดของกฎหมายหรือหลักเกณฑ์ที่จะนำมาออกประกาศบังคับใช้กับคนในประเทศ (ค) สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม จารีตประเพณี และความเป็นอยู่ของประชาชน (ง) ความก้าวหน้าและการพัฒนาทางเทคโนโลยี ในกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และโทรคมนาคม (จ) เวลเวลาที่เหมาะสมที่จะนำกฎเกณฑ์มาใช้บังคับ (ฉ) ในประชาคมโลกส่วนใหญ่ ยังไม่นิยมที่จะนำกฎ Must Have มาบังคับใช้ประเทศต่างๆ ทั่วโลก ๑๙๓ ประเทศ มีเพียง ๑๕ ประเทศ เท่านั้น ที่นำกฎ Must Have มาใช้

และมีเพียง ๓ ประเทศ เท่านั้น ที่บังคับการถ่ายทอดฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายทั้ง ๖๔ นัด (ข) หลักเกณฑ์ที่บังคับใช้ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายภายในประเทศ แต่ประกาศที่พิพาทดังกล่าว ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และกฎ ที่เกี่ยวข้องอีกหลายฉบับ (ค) หลักเกณฑ์ที่นำมาใช้ต้องไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติ (ง) หลักเกณฑ์ที่นำมาใช้ต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ (จ) จะต้องกำหนดหลักเกณฑ์ในการเยียวยา ต่อผู้ได้รับผลกระทบให้ชัดเจน (ฉ) ประกาศและหลักเกณฑ์ที่เป็นโทษต้องไม่นำมาใช้บังคับ ย้อนหลัง เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำมิชอบ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง โดยไม่จำเป็นต้องขอเยียวยา แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับสิทธิในการเผยแพร่การถ่ายทอดสดฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ในประเทศไทยปี ค.ศ. ๒๐๑๔ ย่อมมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์ใดๆ จากงานอันมีลิขสิทธิ์ ได้โดยสุจริตตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และตามมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกประกาศที่พิพาทที่ก่อให้เกิดการ ไม่เป็นธรรมในกิจการวิทยุโทรทัศน์ และจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถแสวงหาประโยชน์ได้โดยสุจริตและเป็นธรรม สิทธิของผู้ฟ้องคดี ย่อมถูกกระทบกระเทือนจนไม่สามารถใช้สิทธิโดยชอบตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ได้ตามปกติ และประกาศดังกล่าวมีเนื้อหา สารที่ใช้บังคับเนื้อหารายการ อันถือว่าเป็นการกระทบสิทธิโดยตรงของผู้ฟ้องคดี ประกาศ ที่พิพาทจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งการอ้างว่าการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลก รอบสุดท้ายทั้ง ๖๔ นัด เป็นข้อมูลข่าวสารขั้นพื้นฐานที่ต้องให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้นั้น ถือเป็นการไม่ถูกต้องและเป็นการกล่าวอ้างโดยไม่มีหลักการที่ชัดเจน ซึ่งประเทศที่ใช้กฎ Must Have ส่วนใหญ่จะบังคับเฉพาะนัดเปิดการแข่งขัน นัดชิงชนะเลิศ และนัดที่มีประเทศของตนเองร่วมแข่งขัน เป็นนัดสำคัญที่อยู่ภายในบังคับของกฎ Must Have เท่านั้น หากการถ่ายทอดสดการแข่งขัน ฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายไม่ถูกบังคับว่าต้องถ่ายทอดทางฟรีทีวีเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องนำมา ถ่ายทอดผ่านทางโทรทัศน์ระบบดาวเทียมที่อยู่ในบริษัทในเครือของผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดี ยังสามารถแสวงหาประโยชน์จากการอนุญาตให้ผู้ให้บริการโครงข่ายโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และเคเบิลทีวีทั้งหลายนำสัญญาณการถ่ายทอดจากสถานีของผู้ฟ้องคดีไปถ่ายทอดผ่าน ทีวีดาวเทียมหรือเคเบิลทีวีนั้นได้ โดยที่ไม่ได้จำกัดว่าจะต้องรับชมผ่านกล่อง Sun Box เท่านั้น

หรือผู้ที่มีกล่องรับสัญญาณดาวเทียมทั่วไปที่สามารถเข้ารหัสการรับชมแบบมีเงื่อนไข ก็ย่อมสามารถรับชมได้ โดยเสียค่าใช้จ่ายในราคาที่สมควรอัตราเฉลี่ยแล้วแต่ละนัดเป็นราคา ที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้ทุกคน มิได้เป็นการจำกัดสิทธิการรับชมอันเกินสมควร แต่อย่างใด ประกอบกับในปัจจุบันประเทศไทยมีครัวเรือนที่ใช้กล่องรับสัญญาณดาวเทียม เกินกว่าร้อยละ ๖๐ เพราะด้วยประสิทธิภาพในการรับสัญญาณผ่านระบบดาวเทียมได้ดีกว่าระบบ คลื่นความถี่ การเข้าถึงข้อมูลและรับรู้ข้อมูลของการถ่ายทอดสดฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ปี ค.ศ. ๒๐๑๔ จึงมิใช่ปัญหาของประชาชนส่วนใหญ่ แต่การที่ผู้ฟ้องคดีถูกบังคับให้ถ่ายทอดสด ได้เฉพาะทางโทรทัศน์ระบบฟรีทีวีเท่านั้นเป็นการเอื้อประโยชน์ให้ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ ฟรีทีวีรายเดิมสามารถนำไปถ่ายทอดออกอากาศโดยไม่มีความจำเป็นต้องไปประมูลลิขสิทธิ์เอง ซึ่งมีค่าใช้จ่ายจำนวนมหาศาล ย่อมเป็นการเลือกปฏิบัติทำให้ผู้ฟ้องคดีเสียโอกาส แต่เป็นการ สร้างโอกาสให้โทรทัศน์ระบบฟรีทีวี

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำหนังสือสอบถามความพร้อมจากฟรีทีวี และฟรีทีวี แจ้งว่าพร้อมโดยมิได้ตั้งข้อจำกัดหรือเงื่อนไขนั้นมิได้หมายความว่า จะไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับผลประโยชน์ใดๆ เพิ่มขึ้นจากการที่ฟรีทีวีแจ้งว่ามีความพร้อม เห็นได้จากสาระสำคัญของ หนังสือที่สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง ๓ แจ้งมีสาระสำคัญว่า “ไม่สามารถให้ความเห็น ในเรื่องความพร้อมในการดำเนินการถ่ายทอดสดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายได้ เพราะยังไม่ได้รับการติดต่อจากผู้ถือลิขสิทธิ์” สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก (ช่อง ๕) แจ้งมีสาระสำคัญว่า “มีความพร้อมที่จะร่วมถ่ายทอดสดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย หากการดำเนินการไม่ขัดต่อกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง” สถานีโทรทัศน์สี กองทัพบก ช่อง ๗ แจ้งมีสาระสำคัญว่า “มีความพร้อมในการดำเนินการถ่ายทอดสดรายการ แข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย” สถานีโทรทัศน์โมเดิร์นไนน์ทีวี (ช่อง ๙) แจ้งมีสาระสำคัญว่า “มีความพร้อมในการดำเนินการถ่ายทอดสดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย” สถานี วิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย (ช่อง NBT) แจ้งมีสาระสำคัญว่า “สามารถให้การสนับสนุน การถ่ายทอดสดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายได้ แต่ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบค่าเช่า เวลาและการผลิต ให้เป็นไปตามระเบียบของกรมประชาสัมพันธ์ รวมทั้งต้องไม่ขัดแย้งกับ เงื่อนไขที่ผู้ถือลิขสิทธิ์ได้ลงนามไว้กับสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ” และสถานีโทรทัศน์ ไทยพีบีเอส แจ้งมีสาระสำคัญว่า “ยังไม่มียุทธศาสตร์ในการดำเนินการถ่ายทอดสดรายการแข่งขัน

ฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย เนื่องจากจะต้องเผยแพร่รายการตามพระราชบัญญัติองค์การกระจายเสียง และแพร่ภาพสาธารณะแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยปราศจากผลตอบแทนในเชิง พาณิชย์” จากหนังสือดังกล่าว ช่อง ๓ ช่อง ๕ และช่อง NBT ให้ความสำคัญกับการเคารพ ซึ่งลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ ส่วนช่องไทยพีบีเอสนั้นไม่สามารถ ถ่ายทอดได้เพราะขัดต่อนโยบาย และช่อง ๗ กับ ช่อง ๙ มีความพร้อมในการถ่ายทอดโดยไม่ได้ กล่าวถึงเรื่องลิขสิทธิ์ไว้ในหนังสือ แต่สุดท้ายแล้วผู้ประกอบการโทรทัศน์ระบบฟรีทีวีเอง ก็ยังคงให้ความสำคัญกับการเคารพซึ่งสิทธิทางทรัพย์สินทางปัญญาของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือ ผู้ได้รับอนุญาตแพร่เสียงแพร่ภาพ ประกอบกับผู้ประกอบการโทรทัศน์ฟรีทีวีทุกราย ทราบดีอยู่แล้วว่า ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรายการดังกล่าวไปออกอากาศทางช่องสถานี ดาวเทียมของบริษัทในเครือผู้ฟ้องคดีได้ ฟรีทีวีต่าง ๆ จึงเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์โดยตรงจาก ผลของประกาศที่พิพาท และไม่มีเหตุใดที่จะปฏิเสธหรือคัดค้านการบังคับตามประกาศที่พิพาทนี้ ดังเช่นผู้ฟ้องคดี

ตั้งแต่ประกาศที่พิพาทฉบับนี้ยังเป็นร่างประกาศ ผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือแสดง ความคิดเห็นในฐานะผู้มีส่วนได้เสียคัดค้านว่าเป็นการกระทบกระเทือนสิทธิของบุคคลและขัดต่อ กฎหมาย ทั้งยื่นหนังสือเสนอแนะและขอผ่อนผันทั้งก่อนและหลังที่ประกาศที่พิพาทมีผล ใช้บังคับพร้อมทั้งแสดงความบริสุทธิ์ใจในการจะต้องปฏิบัติตามประกาศ โดยถ่ายทอด ๒๒ นาที พร้อมทั้งชี้แจงว่าจะทำการถ่ายทอดนัดใดบ้างให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาเห็นชอบตาม หนังสือฉบับแรกตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๕ จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีต้องมีหนังสือแจ้งว่าได้ใช้ สิทธิทางศาลปกครอง เพราะระยะเวลาผ่านมานานเกินสมควรที่เรื่องขอผ่อนผันของผู้ฟ้องคดี จะได้รับการพิจารณา จนสุดท้ายสำนักงาน กสทช. มีหนังสือแจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติไม่รับ พิจารณาเรื่องของผู้ฟ้องคดีเพราะอ้างเหตุว่าผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ได้รับอนุญาต เหตุที่ผู้ฟ้องคดีนำ คดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองเพราะหากผู้ฟ้องคดีรอคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมล่วงเลย กำหนดระยะเวลาการใช้สิทธิทางศาลปกครอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมทำนองเดียวกับคำให้การว่า ประกาศที่พิพาท เป็นประกาศที่ออกโดยชอบด้วยมาตรา ๒๗ (๖) และ (๒๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรร คลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับมาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกาศที่พิพาทมิได้เป็นการจำกัดการใช้สิทธิในการถ่ายทอด ออกอากาศรายการแข่งขันฟุตบอลโลก ๒๐๑๔ หรือมีผลกระทบต่อเสรีภาพในการแสวงหาประโยชน์โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดียังคงสามารถที่จะนำรายการดังกล่าว มาออกอากาศผ่านทางบริการโทรทัศน์ในลักษณะของการถ่ายทอดสดได้ หากแต่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับ การให้บริการโทรทัศน์แก่ผู้ฟ้องคดียอมที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ประกาศที่พิพาท เป็นหลักเกณฑ์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ที่ออกโดยอาศัยอำนาจ ตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม รวมถึงกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียง และกิจการโทรทัศน์ และมีสาระสำคัญเป็นการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิทธิในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน การกำหนดและ บังคับใช้ประกาศที่พิพาทหาได้มีความมุ่งประสงค์ให้ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์จะต้องปฏิบัติตาม ประกาศที่พิพาทโดยละเมิดกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ไม่ การออกอากาศรายการผ่านการให้บริการ โทรทัศน์นั้นผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กฎหมาย ว่าด้วยองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม รวมถึงกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและ กิจการโทรทัศน์ซึ่งเป็นกฎหมายที่ควบคุมและกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการโทรทัศน์ยอมที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ เช่น การได้รับอนุญาตโดยชอบจากผู้ทรงลิขสิทธิ์ในรายการดังกล่าว หรือการดำเนินการภายใต้ ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด ซึ่งหากปรากฏว่าผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์รายใดกระทำการ อันเป็นการละเมิดกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ และต้องคำพิพากษาของศาลถึงที่สุดว่ากระทำความผิด เกี่ยวกับงานแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาจพิจารณาสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการโทรทัศน์ได้ตาม มาตรา ๖๔ (๕) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ สาระสำคัญของประกาศที่พิพาทกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย เป็นรายการโทรทัศน์ที่หากจะมีการออกอากาศในลักษณะของการถ่ายทอดสดจะต้องกระทำ ผ่านบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น หาได้มีข้อกำหนดหรือมีผลในทางกฎหมายที่ให้สิทธิ

แก่ผู้ประกอบการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปสามารถนำรายการดังกล่าวมาเผยแพร่ ออกอากาศได้ตามอำเภอใจ หรือกระทำการอันมีลักษณะเป็นการก้าวล่วงซึ่งสิทธิในการ แพร่ภาพกระจายเสียงของผู้ทรงลิขสิทธิ์ดังกล่าวแต่อย่างใด โดยผู้ทรงไว้ซึ่งลิขสิทธิ์ในการ แพร่ภาพกระจายเสียงยังคงมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายในการบริหารจัดการหรือแสวงหา ผลประโยชน์ตอบแทนในเชิงพาณิชย์ภายใต้สิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย หากผู้ประกอบการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปรายใดประสงค์จะนำรายการตามบัญชี แนบท้ายประกาศที่พิพาทมาออกอากาศในการให้บริการของตนแล้ว ย่อมที่จะต้องดำเนินการ ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง หรือทำความตกลงกับผู้ทรงลิขสิทธิ์ในการแพร่ภาพกระจายเสียง รายการดังกล่าวเช่นเดียวกันกับการนำรายการอันเป็นงานที่มีลิขสิทธิ์ของผู้ผลิตรายการอื่น ๆ มาออกอากาศรายการในการให้บริการของตนด้วยเช่นเดียวกัน ซึ่งหากผู้ประกอบการ โทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปประสงค์จะเป็นผู้ได้รับลิขสิทธิ์ในการแพร่ภาพกระจายเสียง รายการตามบัญชีแนบท้ายประกาศที่พิพาทก็ย่อมที่จะต้องดำเนินการตามกฎหมายเพื่อให้ได้มา ซึ่งลิขสิทธิ์ในงานดังกล่าว เช่น การเข้าร่วมการประมูล เป็นต้น การมีผลใช้ประกาศที่พิพาท จึงหาได้เป็นการเอื้อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ต่อผู้ประกอบการโทรทัศน์ที่ให้บริการโทรทัศน์ เป็นการทำไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ประกาศที่พิพาทมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นการกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ ให้มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพ และมีความเป็นธรรมแก่ประชาชนผู้ใช้บริการ รวมถึงเพื่อเป็นการ ค้ำครองและประกันสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชนที่จะสามารถเข้าถึงและรับชมรายการ บางประเภทที่มีความสำคัญหรือมีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต การพัฒนาและยกระดับ มาตรฐานในการดำรงชีวิต หรือเป็นรายการที่มีความเกี่ยวข้องกับประชาชนชาวไทยเป็นการทั่วไป ซึ่งรูปแบบของการให้บริการโทรทัศน์ของประเทศไทยนั้นแบ่งออกเป็นระบบการให้บริการ ที่เป็นการทั่วไป ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการโทรทัศน์ดังกล่าวได้โดยการใช้เครื่องรับโทรทัศน์ ตามปกติ ปราศจากเงื่อนไขหรือข้อกำหนดอื่นใดเพิ่มเติม และระบบการให้บริการโทรทัศน์ แบบบอกรับสมาชิก ซึ่งการเข้าถึงหรือการรับชมรายการต่างๆ ผู้รับชมรายการจะต้องปฏิบัติ ตามเงื่อนไขที่ผู้ประกอบการโทรทัศน์กำหนด เช่น การสมัครหรือบอกรับเป็นสมาชิก การติดตั้งอุปกรณ์เพื่อรับสัญญาณอื่นใดเพิ่มเติมนอกเหนือจากการใช้เครื่องรับโทรทัศน์ปกติ ซึ่งในปี ๒๕๕๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการ

โทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์การเผยแพร่กิจการโทรทัศน์ ที่ให้บริการเป็นการทั่วไป ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ กำหนดให้ ผู้ให้บริการโทรทัศน์ในระบบบอกรับสมาชิกมีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องนำพาสัญญาณโทรทัศน์ของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไป หรือฟรีทีวี ไปให้บริการแก่ผู้ใช้บริการของตน ในขณะที่เดียวกันผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปมีหน้าที่ที่จะต้องยินยอมหรืออนุญาตให้ผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ในระบบบอกรับสมาชิกสามารถนำพาสัญญาณโทรทัศน์ในบริการของตนไปให้บริการแก่ผู้ใช้บริการ โดยจะกระทำการใดๆ เพื่อป้องกันมิให้มีการนำพาสัญญาณรายการใดรายการหนึ่ง หรือในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งมิได้ ผลของประกาศฉบับดังกล่าว ทำให้ประชาชนผู้ใช้บริการโทรทัศน์สามารถรับชมรายการโทรทัศน์ที่ออกอากาศในระบบโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไปได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตระหนักถึงผลประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ของผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ อันเป็นผลประโยชน์ของเอกชนที่ไม่ควรจะต้องได้รับผลกระทบเกินสมควรจากการบังคับใช้ประกาศที่พิพาทดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้ดุลพินิจภายใต้กรอบแห่งกฎหมาย ประกอบการพิจารณาข้อเท็จจริง สภาพแวดล้อมของอุตสาหกรรมกิจการโทรทัศน์ของประเทศ และช่องทางในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชนโดยทั่วไป และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วยความละเอียดรอบคอบแล้วเห็นว่า รายการตามบัญชีแนบท้ายประกาศที่พิพาทนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นรายการแข่งขันทางการกีฬาที่สำคัญ ประเทศไทยได้มีส่วนร่วมในการส่งทีมชาติเข้าร่วมแข่งขันในรายการดังกล่าวมาโดยตลอด และประชาชนชาวไทยต่างมีความรู้สึกร่วมและสนใจติดตาม เนื่องจากเป็นมหกรรมการแข่งขันทางการกีฬาแห่งมวลมนุษยชาติ อีกทั้งเป็นรายการที่มีการถ่ายทอดสดผ่านบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปมาโดยตลอดไม่ว่าผู้ที่ได้มาซึ่งลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดรายการดังกล่าวจะเป็นผู้ให้บริการโทรทัศน์รายเดิมรายใดรายหนึ่ง กลุ่มผู้ประกอบกิจการโทรทัศน์ที่ให้บริการเป็นการทั่วไป หรือที่รู้จักกันในนามของ “โทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจ (TV POOL)” หรือภาคเอกชน ซึ่งเป็นผลให้ประชาชนสามารถติดตามและรับชมรายการตามบัญชีแนบท้ายได้โดยปราศจากเงื่อนไขหรือภาระที่เกินสมควร ส่งผลให้เกิดการพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตให้กับประชาชน รวมถึงการสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กและเยาวชนสนใจที่จะพัฒนาทักษะด้านการกีฬาอีกด้วย

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๗ และได้ฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน คำแถลงเป็นหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำชี้แจงด้วยวาจาของคู่กรณีทั้งสองฝ่าย และคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีประกอบธุรกิจเป็นตัวแทนการขายโฆษณาประชาสัมพันธ์ทางสื่อวิทยุและโทรทัศน์ ประกอบกิจการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬา การจัดการแข่งขันกีฬาทุกประเภท เป็นผู้ได้รับสิทธิในการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่จะมีการแข่งขันระหว่างวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ ตามพันธะสัญญาที่ได้ตกลงทำไว้กับสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ (ค.ศ. ๒๕๐๕) และเป็นบริษัทในเครือของบริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์เพื่อให้บริการกระจายเสียงหรือโทรทัศน์ มีสถานีโทรทัศน์ ๔ ช่อง คือ ช่อง ๘ ช่องยูซานเนล ช่องสตาร์แม็กซ์ และช่องสบายดีทีวี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗ (๖) และ (๒๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และมาตรา ๒๙ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยข้อ ๓ ของประกาศดังกล่าวระบุว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของประชาชนทุกคนรวมถึงคนด้อยโอกาสให้เข้าถึงหรือรับรู้และใช้ประโยชน์จากรายการโทรทัศน์บางรายการ ที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะได้อย่างเป็นธรรมเสมอภาคและทั่วถึง ให้รายการโทรทัศน์แบบถ่ายทอดสดที่กำหนดไว้ในภาคผนวกของประกาศนี้ ถือเป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น และได้กำหนดรายการโทรทัศน์ดังกล่าวไว้ในภาคผนวกจำนวน ๗ รายการ

คือ (๑) การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือกีฬาซีเกมส์ (South – East Asian Games, SEA Games) (๒) การแข่งขันกีฬาสำหรับนักกีฬาคนพิการ อาเซียนพาราเกมส์ (ASEAN Para Games) (๓) การแข่งขันกีฬาระหว่างประเทศในทวีปเอเชีย หรือ เอเชียเกมส์ (Asian Games) (๔) การแข่งขันกีฬาสำหรับนักกีฬาคนพิการอาเซียนพาราเกมส์ (Asian Para Games) (๕) การแข่งขันกีฬาโอลิมปิก (Olympic Games) (๖) การแข่งขันกีฬาสำหรับคนพิการหลายประเทศจากทั่วโลก หรือกีฬาพาราลิมปิก (Paralympic Games) และ (๗) การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (สหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ World Cup Final) ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ประกาศที่พิพาท ภาคผนวก (๗) ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๙ มาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๓ ที่ให้ความคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล และเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม ลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายเป็นสิทธิในทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดี มิใช่สาธารณสมบัติของแผ่นดิน ทั้งยังเป็นการเอื้อประโยชน์ให้เฉพาะกลุ่มผู้ประกอบกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ในระบบคลื่นความถี่ซึ่งมีเพียง ๖ สถานี ผู้ฟ้องคดีมีสถานีโทรทัศน์ของบริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน) ที่ไม่ใช่คลื่นความถี่ จึงไม่จำเป็นต้องเผยแพร่รายการถ่ายทอดสดดังกล่าวในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป และได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองกลางโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการศาลปกครองกลางเห็นว่า คดีนี้มีประเด็นเบื้องต้นที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีนี้เป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๕ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ในคดีนี้ เหตุแห่งการฟ้องคดีซึ่งได้แก่ ข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ในภาคผนวกตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป กำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) ในกรณีที่เป็นรายการโทรทัศน์

แบบถ่ายถอดสด ถือเป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับอนุญาตจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ (FIFA) ให้เป็นผู้แพร่ภาพและเสียงการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้ระบุในคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เองด้วยว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับสิทธิในการออกอากาศรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย กรณีจึงเห็นได้ว่าถึงแม้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโทรทัศน์ก็ตาม แต่เนื้อหาของข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ในภาคผนวกตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เกี่ยวข้องโดยตรงกับรายการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับอนุญาตจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศให้เป็นผู้แพร่ภาพและเสียง ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องมาจากประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำขอมิให้นำประกาศในส่วนดังกล่าวมาใช้บังคับ และให้ยกเลิกประกาศดังกล่าว อันเป็นการขอให้มีการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายที่ศาลต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปอันเป็นประเด็นพิพาทในเนื้อหาแห่งคดีว่า ข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ของภาคผนวก ของประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่กำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น เป็นกฎที่ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ในประเด็นนี้ มีปัญหาประการแรกที่ต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจออกประกาศดังกล่าวหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า คลื่นความถี่ที่ใช้ในการส่งวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และโทรคมนาคมเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ วรรคสอง บัญญัติว่า ให้มีองค์กรของรัฐที่เป็นอิสระองค์กรหนึ่งทำหน้าที่จัดสรรคลื่นความถี่ตามวรรคหนึ่ง และกำกับ การประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ ตามที่

กฎหมายบัญญัติ วรรคสาม บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคสองต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ทั้งในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ ประโยชน์สาธารณะอื่น และการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม รวมทั้งต้องจัดให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการสื่อมวลชนสาธารณะ วรรคสี่ บัญญัติว่า การกำกับและการประกอบกิจการตามวรรคสองต้องมีมาตรการเพื่อป้องกันมิให้มีการควบรวมการครองสิทธิข้ามสื่อ หรือการครอบงำ ระหว่างสื่อมวลชนด้วยกันเองหรือโดยบุคคลอื่นใด ซึ่งจะมีผลเป็นการขัดขวางเสรีภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารหรือปิดกั้นการได้รับข้อมูลข่าวสารที่หลากหลายของประชาชน

มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติว่า ให้ กสทช. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้... (๖) พิจารณานุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการที่มีคุณภาพประสิทธิภาพ รวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรม และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาต เงื่อนไข หรือค่าธรรมเนียมการอนุญาตดังกล่าว และ (๒๔) ออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ กสทช. มาตรา ๔๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า การอนุญาตให้ใช้คลื่นความถี่เพื่อกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น ในด้านการศึกษา วัฒนธรรม ความมั่นคงของรัฐ และประโยชน์สาธารณะอื่นรวมทั้งการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม และต้องดำเนินการในลักษณะที่มีการกระจายการใช้ประโยชน์โดยทั่วถึงในกิจการด้านต่าง ๆ ให้เหมาะสมแก่การเป็นทรัพยากรสื่อสารของชาติเพื่อประโยชน์สาธารณะ และวรรคห้า บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมรายการวิทยุและรายการโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาสร้างสรรค์สังคมหรือรายการสำหรับเด็กและเยาวชน ให้ กสทช. กำหนดเงื่อนไขในการอนุญาตให้ผู้รับใบอนุญาตต้องจัดเวลาให้รายการดังกล่าวได้ออกอากาศในช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มเป้าหมาย

มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ที่ใช้คลื่นความถี่แต่ละประเภทต้องจัดผังรายการให้มีสัดส่วนรายการดังต่อไปนี้ (๑) ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการบริการสาธารณะต้องกำหนดให้มีรายการที่เป็น

ข่าวสารหรือสาระที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะในสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบ (๒) ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการบริการชุมชนต้องกำหนดให้มีรายการที่เป็นข่าวสารหรือสาระที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชนหรือท้องถิ่นที่รับบริการในสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบ (๓) ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการทางธุรกิจต้องกำหนดให้มีรายการที่เป็นข่าวสารหรือสาระที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะในสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้า วรรคสอง บัญญัติว่า ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการทางธุรกิจระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่น ต้องมีรายการที่ผลิตเองในสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด และวรรคสามบัญญัติว่า รายการที่เป็นข่าวสารหรือสาระที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึง รายการข่าวสาร รายการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจในการปกครองในระบอบประชาธิปไตย รายการส่งเสริมการศึกษา จริยธรรม ศิลปะ วัฒนธรรม การให้ความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม คุณภาพชีวิต และสิ่งแวดล้อม มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า ผู้รับใบอนุญาตต้องจัดทำผังรายการให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการประกอบกิจการที่ได้รับใบอนุญาต ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนดสำหรับใบอนุญาตแต่ละประเภท วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีจำเป็นเพื่อคุ้มครองเด็กและเยาวชน คณะกรรมการอาจประกาศกำหนดช่วงเวลาของการออกอากาศรายการบางประเภทได้ วรรคสาม บัญญัติว่า ให้ผู้รับใบอนุญาตเสนอผังรายการให้คณะกรรมการอย่างน้อยสิบห้าวันก่อนวันเริ่มให้บริการกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นว่ามีผังรายการไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนดให้คณะกรรมการสั่งให้ผู้รับใบอนุญาตแก้ไขผังรายการให้ถูกต้องได้เมื่อคณะกรรมการเห็นชอบกับผังรายการที่ได้แก้ไขแล้ว ให้ผู้รับใบอนุญาตเริ่มให้บริการกิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ตามผังรายการที่คณะกรรมการเห็นชอบแล้วได้ วรรคห้า บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตประสงค์จะเปลี่ยนแปลงผังรายการที่คณะกรรมการเห็นชอบแล้วให้เสนอคณะกรรมการพิจารณา ก่อนทำการเปลี่ยนแปลงไม่น้อยกว่าเจ็ดวันและให้นำความในวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม และวรรคหก บัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน ผู้รับใบอนุญาตอาจดำเนินรายการที่แตกต่างจากผังรายการได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันบัญญัติว่า ในกรณีที่มีภัยพิบัติหรือมีเหตุฉุกเฉิน หรือมีกรณีอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ซึ่งมีความจำเป็นต้องออกอากาศแจ้งข่าวหรือเตือนภัย

ให้ประชาชนทราบ เมื่อรัฐบาลหรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องร้องขอ ให้ผู้รับใบอนุญาตดำเนินการตามที่ร้องขอนั้น และมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของคนพิการและคนด้อยโอกาส ให้เข้าถึงหรือรับรู้และใช้ประโยชน์จากรายการของกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ ได้อย่างเสมอภาคกับบุคคลทั่วไปให้คณะกรรมการกำหนดมาตรการพื้นฐานบางประการ เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตจัดให้มีบริการที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ของบุคคลดังกล่าว วรรคสอง บัญญัติว่า คณะกรรมการอาจกำหนดมาตรการส่งเสริมใดๆ เพิ่มเติม เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตพิจารณา ปฏิบัติตามความเหมาะสม โดยคณะกรรมการอาจพิจารณาสนับสนุนค่าใช้จ่ายจากกองทุน หรือสนับสนุนหรือส่งเสริมด้วยวิธีการอื่นก็ได้ วรรคสาม บัญญัติว่า เพื่อให้มาตรการที่กำหนด ตามวรรคหนึ่งเหมาะสมต่อคนพิการและคนด้อยโอกาสให้คณะกรรมการรับฟังความคิดเห็น หรือเปิดโอกาสให้คนพิการและคนด้อยโอกาสมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการดังกล่าวด้วย และวรรคสี่ บัญญัติว่า บริการที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ของคนพิการและคนด้อยโอกาส ตามวรรคหนึ่งอาจหมายความรวมถึง บริการกระจายเสียงที่ออกอากาศรายการอ่านหนังสือ เต็มเวลา หรือบริการโทรทัศน์ที่จัดให้มีล่ามภาษามือ บริการคำบรรยายเป็นอักษรวิ่ง หรือบริการคำบรรยายเป็นเสียง สำหรับรายการที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารสาธารณะ

คดีนี้ ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกโดยอ้างบทอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง (๖) และ (๒๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกอบกับมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่ง ในส่วนของมาตรา ๒๗ (๒๔) นั้น ถึงแม้บทบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ กสทช. ก็ตาม แต่ลักษณะของบทบัญญัติดังกล่าวก็เป็นบทบัญญัติที่กำหนดกรอบหรือขอบเขตอำนาจในการ กระทำการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เอาไว้ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจออกได้นั้น จะต้องเป็นระเบียบประกาศหรือคำสั่งอันเกี่ยวกับ อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เท่านั้น หาใช่บทบัญญัติที่รับรองให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เอาไว้เป็นการทั่วไปแต่อย่างใดไม่ การจะพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใดจึงจำเป็นต้องพิจารณาบทบัญญัติในส่วนอื่นๆ ประกอบกันด้วย

ส่วนมาตรา ๒๗ (๖) นั้น เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวแล้วเห็นได้ว่า บทบัญญัตินี้กำหนดให้อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในลักษณะเฉพาะเรื่อง กล่าวคือ กำหนดให้อำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในเรื่องการอนุญาตและการกำกับดูแลการประกอบกิจการทั้ง ๓ ประเภท และอำนาจหน้าที่กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาตดังกล่าว แต่ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องการอนุญาตแต่อย่างใด เพราะเป็นเรื่องการกำหนดหลักเกณฑ์รายการที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะที่เป็นการทั่วไป ส่วนอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลนั้น แม้ถ้อยคำดังกล่าวเป็นถ้อยคำที่อาจทำให้เข้าใจไปได้ว่าจะแปลความให้มีความหมายกว้างเพียงใดก็ได้และจะแปลความให้ครอบคลุมถึงการออกประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในลักษณะดังกล่าวได้ด้วยก็ตาม แต่การแปลความกฎหมายก็จำเป็นต้องแปลความโดยพิจารณาให้สอดคล้องกับบทบัญญัติมาตราอื่นๆ ซึ่งเมื่อพิจารณาบทกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นได้ว่า การกำกับดูแลการประกอบกิจการนั้นมีใช่หมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีอำนาจกระทำการใดๆ ก็ได้ เพราะเรื่องการกำกับดูแลกิจการได้มีบทบัญญัติที่กำหนดขอบเขตเอาไว้เป็นการเฉพาะโดยแจ้งชัดแล้วดังเช่นที่บัญญัติไว้ในหมวด ๒ ส่วนที่ ๓ และส่วนที่ ๔ ของกฎหมายฉบับเดียวกันนี้หรือในหมวด ๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งก็ปรากฏว่า บทบัญญัติต่างๆ เหล่านั้นไม่มีบทบัญญัติใดที่รับรองการมีอำนาจกำกับดูแลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วยการออกประกาศที่มีเนื้อหาในลักษณะดังกล่าว นอกจากนั้น วรรคสามของมาตรา ๒๗ เอง ก็ได้บัญญัติถึงกรอบหรือขอบเขตในการใช้อำนาจหน้าที่ต่างๆ ดังที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่ง ซึ่งรวมถึงการใช้อำนาจหน้าที่ตาม (๖) และ (๒๔) ด้วยว่า จะต้องเป็นการใช้อำนาจหน้าที่โดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ กฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการโทรคมนาคม และกฎหมายว่าด้วยการวิเทศคมนาคม ส่วนบทบัญญัติอีกมาตราหนึ่งที่ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างเป็นบทอาศัยอำนาจซึ่งได้แก่ มาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น กรณีนี้กฎหมายกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจกระทำได้ โดยกำหนดวัตถุประสงค์เป็นการเฉพาะเอาไว้เพื่อกำกับขอบเขตการใช้อำนาจตามมาตรานี้ด้วยว่า ต้องเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของคนพิการและคนด้อยโอกาส ซึ่งถึงแม้ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ระบุไว้ในข้อ ๓ โดยใช้ถ้อยคำที่ระบุถึงคนด้อยโอกาสด้วย

ก็ตาม แต่โดยเนื้อหาเห็นได้ว่าไม่ได้มีวัตถุประสงค์เฉพาะเจาะจงสำหรับคนด้อยโอกาส ดั่งถ้อยคำที่ระบุไว้ เพราะเป็นการกำหนดให้เกิดผลภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป ซึ่งครอบคลุมถึงประชาชนทั่วไป ดังนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจึงไม่ใช่บทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการออกประกาศดังกล่าวได้

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตราอื่นๆ ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว พบว่า มาตรา ๒๗ (๑๓) แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ที่กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมิให้ถูกเอาเปรียบจากผู้ประกอบกิจการ และคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวและเสรีภาพของบุคคลในการสื่อสารถึงกันโดยทางโทรคมนาคม และส่งเสริมสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคของประชาชนในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์คลื่นความถี่ที่ใช้ในการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม นั้น เป็นบทบัญญัติที่ใช้ถ้อยคำกว้างๆ โดยให้อำนาจหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะกระทำการใดๆ ในลักษณะที่เป็นการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมิให้ถูกเอาเปรียบจากผู้ประกอบกิจการ ประกอบกับมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่บัญญัติว่า ผู้รับใบอนุญาตต้องจัดทำผังรายการให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการประกอบกิจการที่ได้รับใบอนุญาต ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการประกาศกำหนดสำหรับใบอนุญาตแต่ละประเภท ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดหลักเกณฑ์การจัดทำผังรายการให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการประกอบกิจการที่ได้รับใบอนุญาตได้ ซึ่งการออกประกาศดังกล่าวในคดีนี้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีลักษณะเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ที่มีผลต่อการจัดทำหรือกำหนดผังรายการของผู้ได้รับใบอนุญาต ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา ๒๗ (๑๓) และ (๒๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบกับมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นบทบัญญัติที่ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจออกประกาศดังกล่าวได้ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกประกาศดังกล่าวโดยอ้างอิงบทอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗ (๖) และ (๒๔) ประกอบกับมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่า ไม่ใช่บทบัญญัติ

ที่ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกประกาศดังกล่าวได้ จึงมีผลเพียงเป็นการออกประกาศ โดยอ้างอิงผิดพลาดเกี่ยวกับบทอาศัยอำนาจเท่านั้น และต้องถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจตามกฎหมายที่จะออกประกาศดังกล่าวได้

กรณีมีปัญหาในประการต่อไปที่จะต้องวินิจฉัยว่า ประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีเนื้อหาที่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในประเด็นปัญหาที่คู่กรณีโต้แย้งกันว่า ประกาศดังกล่าว ขัดต่อมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือไม่ นั้น มาตรา ๑๓๓๖ ดังกล่าว บัญญัติว่า ภายในบังคับแห่งกฎหมาย เจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิใช้สอยและจำหน่าย ทรัพย์สินของตนและได้ซึ่งดอกผลแห่งทรัพย์สินนั้น กับทั้งมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตน จากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น โดยมีขอบด้วยกฎหมาย ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวนี้ ถึงแม้จะเป็นบทบัญญัติที่รับรองคุ้มครองสิทธิ ในทรัพย์สินของบุคคลเอาไว้ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นบทบัญญัติที่มีลักษณะเป็นบทบัญญัติทั่วไป เพราะมาตราดังกล่าวได้บัญญัติไว้ด้วยว่า สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลต้องอยู่ภายในบังคับ แห่งกฎหมาย ซึ่งหมายความว่า หากมีกฎหมายอื่นที่มีลักษณะเป็นกฎหมายเฉพาะและมีลำดับ ศักดิ์กฎหมายที่ไม่ต่ำกว่า ได้บัญญัติข้อจำกัดการใช้สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลเอาไว้ โดยเฉพาะเป็นประการใด การใช้สิทธิในทรัพย์สินก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายเฉพาะนั้น ในคดีนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจออกประกาศดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง (๑๓) และ (๒๔) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกอบกับมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะและมีลำดับศักดิ์กฎหมายเท่ากันกับประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ ดังนั้น กรณีจึงยังไม่ถึงขนาดที่จะถือว่า ประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขัดต่อมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในประเด็นปัญหาที่ว่า ประกาศดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นการออกกฎ โดยให้มีผลย้อนหลังหรือไม่ นั้น เมื่อพิจารณา ข้อ ๑ ของประกาศดังกล่าวที่กำหนดว่า ประกาศนี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งก็ปรากฏว่าได้มีการ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๖ แล้วเห็นได้ว่า ประกาศดังกล่าว

ได้ออกและกำหนดให้มีผลใช้บังคับไปในอนาคต มิใช่การกำหนดให้มีผลทางกฎหมายย้อนหลังไปใช้กับรายการโทรทัศน์แบบถ่ายทอดสดรายการใดที่ได้กระทำไปแล้วก่อนออกประกาศ ดังนั้น ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ได้มีลักษณะเป็นการออกกฎหมายโดยให้มีผลย้อนหลังแต่อย่างใด

ส่วนประเด็นปัญหาที่ว่า ประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขัดต่อมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หรือไม่ นั้น มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติว่า สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิ และการจำกัดสิทธิ เช่นว่านี้ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญบัญญัติว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม วรรคสอง บัญญัติว่า การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขัดขวางไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๔๑ เป็นบทบัญญัติที่รับรองคุ้มครองสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน โดยกำหนดให้มีการกำหนดขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิได้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ส่วนมาตรา ๔๓ เป็นบทบัญญัติที่รับรองคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพ โดยกำหนดให้มีการจำกัดเสรีภาพดังกล่าวได้เช่นกันโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายตามวัตถุประสงค์ดังที่บัญญัติไว้ในวรรคสอง ของมาตราดังกล่าว ซึ่งครอบคลุมไปถึงเรื่องการจัดระเบียบการประกอบอาชีพและการคุ้มครองผู้บริโภค ที่พอถือได้ว่า เป็นวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ของพระราชบัญญัติการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ รวมทั้งของประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้ ดังนั้น กรณีจึงยังไม่ถึงขนาดที่จะถือได้ว่า ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีเนื้อหาที่ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

สำหรับประเด็นปัญหาที่ว่า ประกาศดังกล่าวขัดต่อมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือไม่ นั้น มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือน สาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ วรรคสอง บัญญัติว่า กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมี ผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป และไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใด บุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมาย นั้นด้วย และวรรคสาม บัญญัติว่า บทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้บังคับกับกฎ ที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายด้วยโดยอนุโลม มาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ บัญญัติว่า งานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ งานสร้างสรรค์ประเภทวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนก วิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ ของผู้สร้างสรรค์ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือ รูปแบบอย่างไรก็ตาม และตามมาตรา ๔ นิยามคำว่า "งานแพร่เสียงแพร่ภาพ" หมายความว่า งานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียง การแพร่เสียงและหรือภาพ ทางวิทยุโทรทัศน์ หรือโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ บัญญัติว่า ภายในบังคับมาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๔ เจ้าของลิขสิทธิ์ ย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียว ดังต่อไปนี้ (๑) ทำซ้ำหรือดัดแปลง (๒) เผยแพร่ต่อสาธารณชน (๓) ให้เช่า ต้นฉบับหรือสำเนางานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์และสิ่งบันทึกเสียง (๔) ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น (๕) อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิตาม (๑) (๒) หรือ (๓) โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างไรก็ตามก็ได้ แต่เงื่อนไขดังกล่าวจะกำหนดในลักษณะที่เป็นการ จำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมไม่ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การพิจารณาว่าเงื่อนไขตาม วรรคหนึ่ง (๕) จะเป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมหรือไม่ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งการแพร่ภาพและเสียงการแข่งขันฟุตบอลโลก รอบสุดท้ายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศมีลักษณะ เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่กฎหมายให้ความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีลักษณะเป็นบทบัญญัติที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ จึงมีลักษณะเป็นกฎ ตามความหมายของมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และอยู่ในบังคับของมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ด้วยโดยอนุโลม เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ทรงสิทธิโดยชอบตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ในการแพร่ภาพและเสียง การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายในประเทศไทยแต่ผู้เดียว โดยได้ทำสัญญาและชำระ ค่าตอบแทนในการได้รับสิทธิดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๘ อันเป็นเวลาก่อนที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะออกประกาศดังกล่าว แต่ข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ของภาคผนวกตามประกาศดังกล่าวมีเนื้อหาเป็นการกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ซึ่งเป็นรายการที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ทรงสิทธิโดยชอบในการแพร่ภาพและเสียงในประเทศไทย แต่ผู้เดียวอยู่แล้วต้องดำเนินการให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้นในกรณีดำเนินการ แบบถ่ายทอดสด ซึ่งเห็นได้ว่าเนื้อหาในส่วนดังกล่าวของประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะที่เป็นผู้ทรงสิทธิโดยชอบไม่อาจใช้สิทธิของตนได้ตามที่ ได้รับการรับรองคุ้มครองจากกฎหมาย หรือทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องตกเป็นฝ่ายผิดสัญญาที่ได้ทำไว้ เพราะผลบังคับตามประกาศดังกล่าวมีผลบังคับให้การแสดงเจตนาหรือตัดสินใจใดๆ ของผู้ฟ้องคดี ที่เป็นผู้ทรงสิทธิโดยชอบกลับต้องถูกจำกัดให้อยู่ภายใต้บังคับของประกาศดังกล่าวเสมอ ประกาศดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อสาระสำคัญของสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีมีอยู่ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาจกำหนดกฎเกณฑ์หรือมาตรการอย่างอื่นที่ไม่กระทบกระเทือน สาระสำคัญของสิทธิของบุคคลในลักษณะเช่นนี้ หรือที่จะเป็นการบรรเทาภาระหรือ ความเดือดร้อนเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิได้ แต่กลับมิได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์หรือมาตรการ อย่างอื่นที่จะมีผลในลักษณะดังกล่าวแต่อย่างใด ประกาศดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการกระทำ ที่เกินจำเป็น ข้อที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า การออกประกาศดังกล่าวมีเนื้อหาและวัตถุประสงค์ เพื่อให้ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงและรับชมรายการดังกล่าวได้โดยไม่ต้องมีภาระค่าใช้จ่าย อันเป็นประโยชน์สาธารณะนั้น ถึงแม้ผลบังคับจากการมีประกาศดังกล่าวจะทำให้ประชาชน ทั่วไปสามารถเข้าถึงและรับชมรายการดังกล่าวโดยไม่มีภาระค่าใช้จ่ายดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างก็ตาม แต่หลักกฎหมายปกครองในระบบนิติรัฐไม่ได้พิจารณาอรรถประโยชน์

เรื่องประโยชน์สาธารณะ โดยการให้ประโยชน์หรือกำหนดยกเว้นมิให้เกิดภาระแก่คนใดคนหนึ่ง หรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือแม้แต่แก่คนส่วนใหญ่ของสังคม แต่ในขณะเดียวกัน กลับละเลย ไม่ปกป้องคุ้มครองสิทธิของบุคคลหรือผลึกให้เป็นภาระของบุคคลอื่นเช่นในกรณีนี้ ซึ่งผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ทรงสิทธิโดยชอบและได้สิทธินั้นมา เพื่อให้สามารถนำเอารายการแข่งขันฟุตบอลโลก รอบสุดท้ายมาแพร่ภาพและเสียงในประเทศไทยได้ โดยมีภาระเป็นเงินค่าใช้จ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ เช่นนั้น และถึงแม้การให้ประชาชนทั่วไปเข้าถึงและรับชมได้โดยไม่ต้องมีภาระค่าใช้จ่าย อาจพิจารณาได้ว่า เป็นประโยชน์ที่เพิ่มขึ้นหรือเป็นการยกเว้นภาระค่าใช้จ่ายแก่ประชาชน ที่รับชมก็ตาม แต่ก็เห็นได้ว่าเป็นการให้ประโยชน์เพิ่มขึ้นหรือยกเว้นภาระแก่ประชาชนทั่วไป ในขณะที่ผู้ทรงสิทธิโดยชอบตามกฎหมายกลับต้องแบกรับภาระเช่นนั้นเอาไว้แทน ซึ่งไม่เป็นธรรม กรณีจึงไม่อาจอ้างว่าประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ ตามความหมายของหลักกฎหมายปกครองในระบบนิติรัฐได้ ส่วนข้อที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า ในการพิจารณาออกประกาศดังกล่าวได้คำนึงถึงสิทธิและผลกระทบต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว และข้อ ๔ ของประกาศยังได้กำหนดให้มีการยื่นเรื่องเพื่อขออนุญาตจากคณะกรรมการได้ นั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้ผู้เกี่ยวข้องได้แสดงความคิดเห็นก่อนออกประกาศก็ตาม แต่เนื้อหาของประกาศดังกล่าวตามที่มีการประกาศใช้บังคับก็ไม่ได้มีเนื้อหาส่วนใดที่รับรองคุ้มครองสาระสำคัญแห่งสิทธิของบุคคล ที่จะได้รับผลกระทบแต่อย่างใด อีกทั้งข้อ ๔ ของประกาศดังกล่าวก็มีเนื้อหาเป็นเพียง การกำหนดบังคับให้ต้องขออนุญาตจากคณะกรรมการในกรณีที่จะดำเนินการอื่นใดนอกเหนือ จากที่กำหนดในข้อ ๓ มิใช่การกำหนดรับรองคุ้มครองสาระสำคัญแห่งสิทธิของบุคคลที่จะต้อง ถูกกระทบดังที่กล่าวมาข้างต้นแต่อย่างใด ข้ออ้างดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจรับฟังได้

ด้วยเหตุนี้ ศาลปกครองกลางโดยที่ประชุมใหญ่ตุลาการศาลปกครองกลาง จึงเห็นว่า ข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ของภาคผนวกตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็น การทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นกฎที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเฉพาะในส่วนที่มีผลกระทบต่อสิทธิ ของบุคคลที่ได้ทรงไว้โดยชอบแล้วก่อนมีการออกประกาศดังเช่นกรณีของผู้ฟ้องคดีนี้ เนื่องจาก มีเนื้อหาขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ประกอบกับ มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ อนึ่ง เมื่อคำนึงถึงว่า เนื้อหาของข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ของภาคผนวกตามประกาศดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

มีลักษณะเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์โดยระบุตัวรายการเอาไว้ ซึ่งทำให้พิจารณาได้ว่าการดำเนินการต่างๆ ของบุคคลในทางที่ได้รับประโยชน์หรือในทางที่เป็นคุณจากการบังคับใช้ประกาศดังกล่าวที่ได้กระทำไปนับตั้งแต่ประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับ ยังไม่ถึงขนาดก่อให้เกิดปัญหาผลกระทบที่ยุ้งยากแก่การคุ้มครองสิทธิหรือแก้ไขเยียวยาจนจำเป็นที่ศาลต้องให้การรับรองคุ้มครองสิทธิเอาไว้ โดยการกำหนดให้ความไม่ชอบด้วยกฎหมายของประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีผลจำกัดเฉพาะที่เป็นผลไปในอนาคตเท่านั้น ดังนั้น เพื่อให้สอดคล้องกับความไม่ชอบด้วยกฎหมายของประกาศดังกล่าวที่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่ต้น จึงสมควรกำหนดให้ความไม่ชอบด้วยกฎหมายของประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถูกเพิกถอนโดยมีผลย้อนหลังไปตั้งแต่ต้นนับแต่วันที่ประกาศดังกล่าวใช้บังคับ

พิพากษาให้เพิกถอนข้อ ๓ ประกอบกับรายการลำดับที่ ๗ ของภาคผนวกตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะในบริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ เฉพาะในส่วนที่มีผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลที่ได้ทรงไว้โดยชอบแล้วก่อนมีการออกประกาศดังเช่นกรณีของผู้ฟ้องคดีนี้ ทั้งนี้ โดยให้การเพิกถอนมีผลย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับ

นายสุชาติ ศรีวรรกร
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายदनัย ศรีโมรา
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายดิเรก สุขนธสาคร
ตุลาการศาลปกครองกลาง

มีความเห็นแย้ง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนุสรณ์ ธีระภักทรานันท์

○ ความเห็นแย้ง

คดีหมายเลขดำที่ ๗๒๖/๒๕๕๖

ตุลาการในศาลปกครองกลางฝ่ายเสียงข้างน้อย ประกอบด้วย นายदनัย ศรีโมรา และนายดิเรก สุคนธสาคร ไม่เห็นฟ้องด้วยกับมติของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองดังกล่าวข้างต้น แต่เห็นด้วยกับร่างคำพิพากษาเดิมของศาลปกครองกลาง โดยองค์คณะที่ ๑๕ จึงขอทำความเห็นแย้งไว้ดังนี้

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้ เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ด้วยเหตุผล ๕ ประการ คือ

ประการที่ ๑ ประกาศดังกล่าวจำกัดสิทธิเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีในการประกอบอาชีพอย่างเสรีและเป็นธรรม เป็นประกาศที่ขัดต่อมาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ประการที่ ๒ ประกาศดังกล่าวขัดต่อมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ประการที่ ๓ ประกาศดังกล่าวจำกัดเสรีภาพในการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประการที่ ๔ ประกาศดังกล่าวขัดต่อมาตรา ๒๗ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

ประการที่ ๕ ประกาศดังกล่าวได้ออกมาใช้บังคับย้อนหลังกับสิทธิการถ่ายทอดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับอนุญาตสิทธิ

จึงมีปัญหาดังต้องวินิจฉัยตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ดังนี้

๑. ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการ

โทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ขัดต่อ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่

เห็นว่า แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า สิทธิของบุคคลในทรัพย์สินย่อมได้รับความคุ้มครอง ขอบเขตแห่งสิทธิและการจำกัดสิทธิเช่นนี้ ย่อมเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ และมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม วรรคสอง บัญญัติว่า การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่ง จะกระทำไม่ได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภค การรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาดหรือขัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน แต่โดยที่มาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นไม่ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบอบบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย วรรคสาม บัญญัติว่า บทบัญญัติในวรรคหนึ่งและวรรคสองให้นำมาใช้กับกฎที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายโดยอนุโลม เมื่อพระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจึงอาจมีบทบัญญัติที่เป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สินหรือเสรีภาพในการประกอบกิจการได้ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มาตรา ๒๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้ กสทช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๖) พิจารณาอนุญาตและกำกับดูแลการประกอบกิจการกระจายเสียง กิจการ

โทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ รวดเร็วถูกต้อง และเป็นธรรม และกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการอนุญาต เงื่อนไข หรือค่าธรรมเนียมการอนุญาตดังกล่าว และ (๒๔) ออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ กสทช. ซึ่งความใน (๖) เป็นการบัญญัติกฎหมายให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะกำหนดมาตรการใดๆ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ รวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรม ซึ่งในกรณีของกิจการโทรทัศน์ ผู้ใช้บริการก็คือผู้รับชมรายการโทรทัศน์ ซึ่งถือเป็นผู้บริโภคประเภทหนึ่งที่จะต้องได้รับการคุ้มครอง

แต่เดิมประชาชนทุกคนสามารถรับชมรายการต่างๆทางโทรทัศน์ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย โดยเฉพาะรายการถ่ายทอดสดเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ผู้ประกอบการโทรทัศน์จะเป็นผู้ซื้อสิทธิการถ่ายทอดจากเจ้าของสิทธิ์นำมาออกอากาศทางช่องโทรทัศน์ของตน โดยมีรายได้จากการโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้แก่ผู้สนับสนุนการถ่ายทอดสดรายการนั้นๆ ซึ่งเหตุการณ์สำคัญที่มีการถ่ายทอดสด เช่น การแข่งขันกีฬาในระดับโลกชนิดกีฬาต่างๆ โดยเฉพาะการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ประเทศไทยได้มีการถ่ายทอดสดคู่ชิงชนะเลิศให้ประชาชนรับชมเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๓ หลังจากนั้น ได้มีการถ่ายทอดสดคู่เปิดสนามเพิ่มขึ้นอีกคู่หนึ่งในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ และตั้งแต่การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ครั้งที่ ๑๖ เมื่อ ปี ค.ศ. ๑๙๙๘ หรือ พ.ศ. ๒๕๔๑ ประชาชนสามารถรับชมการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายครบทั้ง ๖๔ นัด ตามหนังสือชี้แจงของสำนักงานโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจแห่งประเทศไทย ที่ ทรท. ๔๒๗/๒๕๕๖ เรื่อง แจ้งข้อมูลการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๖ โดยโทรทัศน์ช่องต่างๆ ในรูปทีวีพูลได้ร่วมมือกันซื้อลิขสิทธิ์การถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ เพื่อนำมาออกอากาศทางโทรทัศน์ให้ประชาชนไทยได้รับชมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แม้ต่อมาบริษัท ทศภาค จำกัด จะเป็นผู้ชนะการประมูลสิทธิการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายได้ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ แทนทีวีพูล บริษัท ทศภาค จำกัด ก็ยังนำรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายออกอากาศทางโทรทัศน์ให้ประชาชนไทยได้รับชมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเช่นเดิม รวมทั้งผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ชนะการประมูลสิทธิการถ่ายทอดฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายได้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และ พ.ศ. ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีก็นำรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายออกอากาศทางโทรทัศน์ให้ประชาชนไทยได้รับชมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ จึงเป็นกรณีที่ประชาชนได้รับชมรายการแข่งขันฟุตบอลโลก

รอบสุดท้ายโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายมากกว่า ๑๖ ปี ซึ่งถือเป็นสิทธิของประชาชนที่ควรได้รับความคุ้มครอง และไม่ควรมีบุคคลหนึ่งบุคคลใดมาพรากสิทธินี้ไปจากประชาชนได้

แต่ต่อมาได้เกิดเหตุการณ์ที่เรียกว่า “จอต้า” ขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เมื่อมีการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์ชาติยุโรป (European football championship หรือ EURO CUP) บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) ได้ซื้อลิขสิทธิ์การถ่ายทอดการแข่งขันรายการดังกล่าวจากสหพันธ์ฟุตบอลยุโรป หรือ UEFA เพื่อนำมาแพร่ภาพในประเทศไทย แต่ปรากฏว่าประชาชนที่รับชมโทรทัศน์โดยใช้จานดาวเทียม ไม่สามารถรับชมการถ่ายทอดได้ เนื่องจากการปิดกันสัญญาณไว้ โดยประชาชนที่รับชมโทรทัศน์โดยใช้จานดาวเทียม หากประสงค์จะชมการแข่งขันฟุตบอลรายการดังกล่าว ต้องซื้อกล่องรับสัญญาณ จีเอ็มเอ็ม แชนท์ ของบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) จึงจะรับชมได้ กรณีดังกล่าวมีการเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะองค์กรที่มีหน้าที่กำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์เข้ามาปัญหา แต่ในขณะนั้นผู้ถูกฟ้องคดียังไม่สามารถเข้ามาแก้ไขปัญหาได้ เนื่องจากการออกระเบียบกฎเกณฑ์ในการกำกับดูแลกิจการโทรทัศน์ ต้องมีการทำประชาพิจารณ์ก่อน และต้องประกาศระเบียบดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษา อย่างไรก็ดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับว่าจะไปหาแนวทางแก้ปัญหา เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีกสำหรับการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลโลกในปี ๒๕๕๗ จึงเป็นที่มาของการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น เพื่อให้ประชาชนได้รับชมรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตามสิทธิที่เคยมีมาแต่เดิม จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำหนดมาตรการเพื่อกำกับดูแลการประกอบกิจการโทรทัศน์ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้รับบริการที่เป็นธรรมตามมาตรา ๒๗ (๖) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจออกประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ และมีอำนาจกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลก

รอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ได้ ทั้งนี้ การออกประกาศดังกล่าวเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองประชาชนซึ่งถือเป็นผู้บริโภคตามบทบัญญัติมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งมีใช้แต่เฉพาะคุ้มครองสิทธิของประชาชนในการรับชมการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ เท่านั้น แต่เป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนตลอดไป กล่าวคือ ประกาศ กสทช. เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำให้ประชาชนซึ่งเคยได้รับชมการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายครบทุกนัดการแข่งขันผ่านทางสถานีโทรทัศน์ที่ใช้คลื่นความถี่ภาคพื้นดิน ซึ่งให้บริการเป็นการทั่วไปโดยปราศจากข้อจำกัดหรือเงื่อนไขในการรับบริการมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๙๘ หรือ พ.ศ. ๒๕๔๑ สามารถใช้บริการตามสิทธิที่ประชาชนเคยได้รับต่อไป นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยประหยัดรายจ่ายในการบริโภคของภาคเอกชนที่ต้องจ่ายเป็นค่าลิขสิทธิ์ให้แก่สหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นทุกปี อันเกิดจากการแข่งขันกันประมูลของภาคเอกชนเพื่อให้ได้รับสิทธิการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายโดยในท้ายที่สุดภาคเอกชนที่ชนะการประมูลก็ต้องมาเรียกเก็บค่าบริการเอาจากประชาชนด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้คุ้มกับต้นทุนที่ได้ประมูลมา และผลกำไรในการประกอบการ การออกประกาศดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่จำเป็น และหาเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ หรือเป็นจำกัดเสรีภาพในการประกอบกิจการหรือประกอบอาชีพเกินสมควรไม่ เพราะผู้ฟ้องคดียังคงเป็นผู้ทรงสิทธิ์แต่ผู้เดียวในการถ่ายทอดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายทางโทรทัศน์เช่นเดิม แต่อาจจะทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับผลประโยชน์มากตามที่ผู้ฟ้องคดีต้องการ ดังนั้น เมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างประโยชน์ของประชาชนที่จะได้รับชมการถ่ายทอดสดฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายกับประโยชน์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่า ประโยชน์ของประชาชนมีมากกว่า ดังนั้น ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียงกิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้นจึงไม่ขัดต่อ มาตรา ๒๙ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๒. ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ขัดต่อมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือไม่

เห็นว่า มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๔ เจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวดังต่อไปนี้ (๑) ทำซ้ำหรือดัดแปลง (๒) เผยแพร่ต่อสาธารณชน (๓) ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง (๔) ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น (๕) อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิ ตาม (๑) (๒) หรือ (๓) โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดหรือไม่ก็ได้ แต่เงื่อนไขดังกล่าวจะกำหนดในลักษณะที่เป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมไม่ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า การพิจารณาว่าเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง (๕) จะเป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมหรือไม่ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่กำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น เป็นการขัดต่อมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ น่าจะหมายถึง มาตรา ๑๕ (๓) คือ สิทธิในการเผยแพร่ต่อสาธารณชน โดยผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าเมื่อตนซื้อลิขสิทธิ์การถ่ายทอดรายการฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายจากสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะนำมาเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยวิธีใดก็ได้ที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับประโยชน์มากที่สุด ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการนำไปเผยแพร่ผ่านกล่องรับสัญญาณเช่นเดียวกับที่บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) เคยทำในการถ่ายทอดการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์ชาติยุโรปเมื่อปี ๒๕๕๕ จะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้ประโยชน์มากกว่าการนำไปเผยแพร่ผ่านโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป ความเข้าใจดังกล่าวหาได้เป็นความเข้าใจที่ถูกต้องไม่ เพราะสิทธิดังกล่าวหมายถึงสิทธิของผู้ฟ้องคดีแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทย

ที่จะนำการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายมาเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้ ผู้อื่นไม่มีสิทธินำมาเผยแพร่ แต่การที่ผู้ฟ้องคดีจะนำการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายมาเผยแพร่ต่อสาธารณชนผ่านทางช่องทางใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับกฎหมายของประเทศนั้นด้วย เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกาอาจจําหรืออังกฤษ กำหนดให้รายการแข่งขันฟุตบอลโลก และการแข่งขันฟุตบอลชิงแชมป์ชาติยุโรป เป็นรายการสำคัญที่ต้องถ่ายทอดผ่านโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป หรือราชอาณาจักรเบลเยียม กำหนดให้เฉพาะรายการแข่งขันฟุตบอลโลกเป็นรายการสำคัญที่ต้องถ่ายทอดผ่านโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป ซึ่งสหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ หรือ FIFA และสหพันธ์ฟุตบอลยุโรป หรือ UEFA เห็นว่าเป็นการจำกัดสิทธิในการเผยแพร่ต่อสาธารณชน จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลสหภาพยุโรป (General Court of The European Union) ปราบกฏว่าศาลสหภาพยุโรปมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ตามคดีหมายเลข T-385/07, T-55/08 และ T-68/08 ให้ยกฟ้อง สหพันธ์ฟุตบอลระหว่างประเทศ และสหพันธ์ฟุตบอลยุโรป ไม่เห็นด้วย ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลยุติธรรมแห่งสหภาพยุโรป (Court of Justice of The European Union) ซึ่งต่อมาศาลยุติธรรมแห่งสหภาพยุโรปมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ตามคดีหมายเลข C-201/11 P, C-204/11 P และ C-205/11 P ให้ยกอุทธรณ์ โดยเหตุผลสำคัญที่ศาลยกฟ้อง คือ รายการกีฬาดังกล่าวเป็นที่นิยมของประชาชน และประชาชนได้รับชมรายการกีฬาดังกล่าวผ่านทางโทรทัศน์เป็นการทั่วไปหรือฟรีทีวีมาแต่เดิม “It is apparent that those games have always been very popular among the general public and have traditionally been shown on television for free” การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่กำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น จึงสามารถกระทำได้ เพราะเป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนที่สามารถรับชมการถ่ายทอดสดการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายครบทั้ง ๖๔ นัด มาตั้งแต่การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ครั้งที่ ๑๖ เมื่อ ปี ค.ศ. ๑๙๙๘ หรือ พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นเวลากว่า ๑๖ ปี ล่วงมาแล้ว กรณีไม่เป็นการขัดต่อมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ แต่อย่างใด

๓. ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ขัดต่อมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือไม่

เห็นว่า มาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิใช้สอยและจำหน่ายทรัพย์สินของตนและได้ซึ่งดอกผลแห่งทรัพย์สินนั้น กับทั้งมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตนจากบุคคลซึ่งไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เห็นได้ว่า การใช้สิทธิตามบทบัญญัติดังกล่าวย่อมอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายอื่นด้วย เมื่อพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ กรณีจึงอาจจำกัดสิทธิในการใช้สอยและจำหน่ายทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีได้

๔. ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ขัดต่อมาตรา ๒๗ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ หรือไม่

เห็นว่า มาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ (๑๑) บัญญัติว่า ให้ กสทช. กำหนดมาตรการเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำอันเป็นการผูกขาด

หรือก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันในกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ประกาศพิพาทเอื้อประโยชน์ให้เฉพาะกลุ่มผู้ประกอบการ กิจการกระจายเสียงหรือกิจการโทรทัศน์ในระบบคลื่นความถี่หรือฟรีทีวีเท่านั้น เพราะสามารถ ถ่ายทอดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายโดยไม่ต้องซื้อลิขสิทธิ์ แต่ข้อเท็จจริงหาได้ เป็นตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใดไม่ เนื่องจากการที่ช่องโทรทัศน์แบบฟรีทีวี จะถ่ายทอดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายที่มีลิขสิทธิ์ได้ ย่อมต้องทำความตกลงกับ ผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์คือผู้ฟ้องคดีเสียก่อน โดยมีการตกลงในเรื่องผลประโยชน์ ค่าตอบแทนซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถเจรจาต่อรองกับช่องโทรทัศน์ฟรีทีวีต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะ ในปัจจุบัน จะมีช่องโทรทัศน์ฟรีทีวีเพิ่มขึ้นเป็น ๓๖ ช่อง และจากการประมวลช่องโทรทัศน์ ในระบบดิจิตอลประเภทบริการธุรกิจ ซึ่งจัดโดย กสทช. บริษัท อาร์เอส เทเลวิชั่น จำกัด ซึ่งเป็น บริษัทในเครือของบริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน) เช่นเดียวกับผู้ฟ้องคดี สามารถประมวล ช่องโทรทัศน์ฟรีทีวีได้ ๑ ช่อง ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถนำรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย ตามสิทธิ์ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาตมาออกอากาศทางช่องโทรทัศน์ของบริษัท อาร์เอส เทเลวิชั่น จำกัด ได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับผลประโยชน์อย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันก็สามารถเจรจา ต่อรองผลประโยชน์กับช่องโทรทัศน์ฟรีทีวีอื่นที่ให้ผลประโยชน์ตอบแทนมากที่สุด เพื่อให้ มาร่วมถ่ายทอด ในกรณีที่มีการแข่งขันในเวลาเดียวกันได้ จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หาได้ออกประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม แห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็น การทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ เพื่อผูกขาดหรือก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันการประกอบ กิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม แต่อย่างใดไม่

๕. ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการ โทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการ โทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้ การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น ได้ออกมาใช้บังคับย้อนหลังกับสิทธิการถ่ายทอด รายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับอนุญาตสิทธิ หรือไม่

เห็นว่า ข้อ ๑ ของประกาศดังกล่าวกำหนดให้ประกาศดังกล่าวใช้บังคับตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป คือ วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๖ จึงหาได้มีผลใช้บังคับย้อนหลังแต่ประการใดไม่ อย่างไรก็ตาม โดยที่ผู้ฟ้องคดีข้อสิทธิการถ่ายทอดรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายในครั้งนี้น่าก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีประกาศดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงอาจได้รับความเสียหายบ้าง ซึ่งหากผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายประการใดย่อมมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายได้ กรณีนี้จึงเป็นที่เห็นได้ว่า การที่ศาลจะวินิจฉัยว่าประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ เฉพาะที่กำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น เป็นประกาศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และพิพากษาเพิกถอนประกาศดังกล่าว ย่อมเป็นการพรากสิทธิของประชาชนที่จะได้รับชมรายการแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายทางโทรทัศน์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นการตลอดไป แม้ทีมฟุตบอลชาติไทยสามารถผ่านเข้าไปสู่การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้ายได้ในอนาคต ประชาชนก็ไม่มีโอกาสได้รับชมการแข่งขันของทีมฟุตบอลชาติไทยทางโทรทัศน์โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เพราะศาลไปรับรองเสียแล้วว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่สามารถออกประกาศกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น จึงเป็นกรณีไม่อาจเยียวยาแก้ไขได้อีก ในขณะที่หากศาลวินิจฉัยว่าประกาศดังกล่าวชอบด้วยกฎหมาย และพิพากษายกฟ้อง ย่อมเป็นการคุ้มครองสิทธิของประชาชนมากกว่า ส่วนความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเป็นกรณีที่สามารถเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามความเป็นจริง

จากเหตุผลดังที่วินิจฉัยมาข้างต้น จึงรับฟังไม่ได้ว่า ประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น เป็นประกาศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตุลาการในศาลปกครองกลางฝ่ายเสียงข้างน้อย

จึงไม่เห็นพ้องด้วยกับมติของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองกลางฝ่ายเสียงข้างมากที่ให้เพิกถอนประกาศคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์รายการโทรทัศน์สำคัญที่ให้เผยแพร่ได้เฉพาะรายการโทรทัศน์ที่เป็น การทั่วไป พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งกำหนดให้การแข่งขันฟุตบอลโลกรอบสุดท้าย (FIFA World Cup Final) เป็นรายการโทรทัศน์ที่สามารถให้บริการแก่ประชาชนได้ภายใต้การให้บริการโทรทัศน์ ที่เป็นการทั่วไปเท่านั้น โดยตุลาการในศาลปกครองกลางฝ่ายเสียงข้างน้อยเห็นควรพิพากษา ยกฟ้องของผู้ฟ้องคดีเสีย

นาย ดนัย ศรีโมรา

(นายदनัย ศรีโมรา)

ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายดิเรก สุคนธสาคร

ตุลาการศาลปกครองกลาง

